

Kritika avtorskega večera Mateja Bonina: Po poti glasbene osvoboditve

Gregor Pompe

22. 12. 2016, 00.00

Ton je koncertu dajala že koprodukciska narava – javni zavod, ki ga ponavadi razumemo kot »varuha« elitne kulture, si je podal roko z majhnim zavodom, ki se osredotoča na alternativne glasbene oblike, predvsem na sodobne improvizirane prakse ter večmedijske projekte (povezave s sodobnim plesom). V tem kontekstu je treba razumeti izjemno ambiciozno Boninovo delo z naslovom *Gimnastika ne/smisla*, v katerem je avtor skušal združiti v enoten amalgam najrazličnejše ravni, pri čemer so mu bili v pomoč glasbeniki večinoma njegove generacije (pohvaliti velja njihovo prizadevanja in zaupanje v avtorja): sodobno komponirano glasbo, impulze svobodne improvizacije, poezijo **Karla Hmeljaka** in vizualno dopolnitev dvojca **Izland**. Takšen projekt gotovo zahteva najprej izjemno koordinacijo ustvarjalcev in poustvarjalcev različnih provenienc ter nato tudi tehnično podporo, ki presega ustaljeno predstavo o glasbi, ki nas dosega fizično, brez »digitalnih« filtrov.

Osnovni material Boninu predstavlja pesniška zbirka *Krčrk Karla Hmeljaka*, torej poezija, ki je pogosto odrešena svojih semantičnih spon v prid zvočne moči, kar se zdi prikladno izhodišče za skladatelja, ki ga zanima predvsem sopostavljanje osvobodjenega zvočnega materiala in manj sporočanje. Podobno kot je atomiziran pomen Hmeljakove poezije, a hkrati vpet v široko asociativno polje, se dogaja tudi z Boninovo glasbo, ki je sestavljena iz vrste drobnega zvočnega materiala, ki se mestoma razširja v daljše (izpisane) gradacije, celo kadence (izjemna vstopna soigra obeh tolkalcev), včasih ostaja namerno fragmentarna (glasovne in bralne intervencije **Zvezdane Novakovič**), spet drugič razpuščena in odprta za improvizacijsko nadgradnjo (**Tomaz Grom**) ali ujeta v šum digitalnih odzvenov in osvobodjene elektronske glasbe.

Boninov načrt je širokopotezen, sodoben, poravnan s tendencami v drugih umetniških panogah (konceptualnost, digitalnost, odprta forma, večmedijskost, pomen kolektiva kot družbene skupine) in hkrati že osebno odtrgan od zgledov, ki jih je Bonin prejel na študijski poti (Uroš Rojko, Beat Furrer), kar je gotovo znamenje izjemne, prebujajoče se umetniške osebnosti. Zato je vprašanje o končnem izplenu večera manj pomembno. Ta je seveda ob vsej navdihujoči kompleksnosti imel tudi svoje sence, povezane predvsem z vprašanjem dramaturške celote, končne sporočilne moči in resnične tesne sprepletenosti med literarnim, glasbenim in likovnim. Toda mestoma, kot na primer ob končnem občutljivem izzvenevanju, ko je prišla bolj v ospredje tudi pesniška beseda, so se že pokazali lirični otoki kompozicijske poetičnosti, podprti s skladno gibljivo sliko na ozadju. Pot je prava, samo še zdrselo kamenje je treba odstraniti.

Več novic

Sponzorirana vsebina

Priporočamo

Prijava